

blot bestemmer, at Pengene skal gives ud, saa maa vi sige Ja og Amen dertil. Dette forekommer mig at være at gaa for vidt, og jeg kan ikke være med til at skabe en Institution, der saaledes sætter Rigsdagen og de kommunale Bevillingsmyndigheder ud af Spillet. Det eneste rigtige vilde være, hvis der fra det offentlige Side skal anvendes et Beløb til Gennemførelse af en Fredning efter denne Lov, at Sagen da gaar fra Fredningsnævnet til det Ministerium, der efter Loven har Ansvaret. Det er jo Justitsministeriet — jeg ved i Grunden ikke, hvorfor det er nødvendigt at have flere Ministerier til at befatte sig med denne Lov; ifølge Lovforslaget skal baade Undervisningsministeriet og Justitsministeriet have med den at gøre, vi kunde vel nøjes med det ene — men lige meget, nu er det Justitsministeriet, og mit Ændringsforslag gaar da ud paa, at Sagen gaar til dette Ministerium i Stedet for til det foreslaaede Overfredningsnævn, saa snart man fra et Fredningsnævns Side ønsker, at der skal anvendes offentlige Midler til Fredningens Fremme. Det vil saa komme til at staa paa Justitsministeren, om han vil gøre Sagen til sin og gaa til Rigsdagen med Forslag til Bevilling. Dette synes mig at være den eneste korrekte Fremgangsmaade; saa ligger Sagen ikke blot i den nationale Myndigheds Haand, men den ligger ogsaa i dens Haand, hvem Bevillingsretten her i Landet tilkommer.

De mest omfattende Ændringsforslag, jeg har stillet, er Ændringsforslagene under Nr. 2 og under Nr. 14, som angaar Færdselsretten paa Havbredder. Jeg anerkender, at man i Udvalget har gjort visse Indrømmelser paa dette Punkt overfor det Standpunkt, jeg repræsenterer, og jeg indrømmer ogsaa den ærede Ordfører, at der af Flertallet er gjort visse Indrømmelser netop paa det Omraade, hvor det oprindelige Lovforslag og det nu foreliggende Lovforslag griber alt for stærkt ind i Ejendomsretten. En saadan Indrømmelse findes i Flertallets Ændringsforslag Nr. 10 til § 3, idet det indeholder en mildere Bestemmelse end den, der findes i Lovforslaget, som gaar ud paa, at et Nævn uden videre kan udstede Ordre om, at alle og enhver maa færdes paa en privat Mands Ejendom. Og ganske særlig er der gjort Indrømmelse derved, at man ved Ændringsforslag Nr. 17 foreslaar helt at slette § 20, som indeholder det mest krasse Angreb paa Ejendomsretten, der findes i Lovforslaget. Denne Paragraf siger nemlig,

at et Nævn kan tilkende en Mand Ejendomsretten over den Jord, han er Ejer af, hvis det finder det passende, og paa de Betingelser, som det finder for godt. Altsaa, det kan uden videre dekretere, at Ejeren ikke har sin Ejendomsret, men at han skal have den af et af disse Nævns Naade. Denne Bestemmelse foreslaas nu slettet, og dette er naturligvis en Hovedindrømmelse til mit Standpunkt. Naar jeg alligevel maa opretholde mine Ændringsforslag — de er noget forskellige fra dem i Fjor, men de gaar i en lignende Retning — er det, fordi jeg ikke kan være fuldt tilfreds med de Udtryk, som Flertallet paa flere Steder har brugt. Flertallet har f. Eks. i Ændringsforslag Nr. 3 til 2det Stykke af § 1 formuleret sin Bestemmelse om Færdselsretten i Naturen saaledes, at der skal være Færdselsret paa hvilke som helst Steder — ikke paa Havbredder, men paa hvilke som helst Steder —, hvor det er „af væsentlig Betydning for Almenheden“. Dette forekommer mig at være et højst uklart Udtryk, naar man sammenholder det med den Bestemmelse, at det er Amtsnævnet, der skal træffe Afgørelsen herom. Jeg kan ikke gaa videre end til at bestemme, saaledes som jeg stiller Forslag om i mit Ændringsforslag Nr. 2, at denne Færdselsret ikke maa tilsidesætte de Hensyn, som andre berettigede Interesser kræver, og her tænker jeg selvfølgelig særlig paa det rimelige Hensyn til den lovligt erhvervede Ejendomsret. Der staar vel i Flertallets Ændringsforslag noget, som sikkert er ment som Imødekommen mod mit Standpunkt, nemlig, at Færdselsretten ikke maa tilsidesætte Hensynet til den private Fred eller Husfreden. Dette forekommer mig imidlertid at være uklart udtrykt. Jeg forstaar ikke rigtig Bestemmelsens Rækkevidde, og jeg maa holde paa den Affattelse, jeg har givet den i mit Ændringsforslag. Her har jeg endvidere fremhævet, at denne Færdselsret særlig gælder de „udyrkede, for Plantevækst blottede Havbredder“. Jeg bruger med Forsæt Ordet „Havbredder“, idet jeg ikke har kunnet gaa med til at inddrage Indsøernes Bredder under samme Lovbestemmelse. Det er ogsaa for Havbreddernes Skyld, Lovforslaget er fremkommet. Det er, som vi har talt om før, særlig den store Bys, særlig Københavns Trang til et Friluftsliv for sine Indbyggere, der har henledet Opmærksomheden paa Nordsjællands Kyst, og det er denne Kyst, det hovedsagelig drejer sig om. Tager man Indsøerne med, er det ikke altid let